

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 10444

гр. София, 01.07.2024 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21
състав**, в закрито заседание на 01.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

като разгледа дело номер **5716** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 26, ал. 9 от Закон за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба от 10.05.2024г. от М. Й., [дата на раждане] в [населено място], обл. Русе, с идент. Номер в Република Турция 10184400862, чрез адвокат С. М.- АК Кърджали, против отказ на виза от 19.04.2024г. на Първи секретар Консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, с което е отказана виза на жалбоподателката на основание чл.10 ал.1 т.17 от ЗЧРБ. Към жалбата е представено пълномощно. Направено е доказателствено искане за приемане на заверено копие от оспорвания акт.

По делото е представена административната преписка.

При проверката на съда за допустимост на оспорването, съдът съобрази следното:

При проверка за допустимост на жалбата, настоящата инстанция счита същата за недопустима на основание чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ. Съгласно посочената разпоредба, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Видно от подаденото заявление за издаване на виза, искането е за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, виза вид "Д" по смисъла на чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ.

Отказът (л.7 от делото) е постановен на правно основание чл.10, ал.1, т.17 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), а от фактическа страна е посочено, че не е доказано по убедителен начин цел и условия на престой, като е установено при направената проверка липса на намерения за извършване на представителна дейност, което е породило „основателни съмнения за фиктивно представителство“

Видно от изложеното за основанията за оспорване, с жалбата са въведени по същество процесуално-правни и материално-правни основания, свързани с чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Няма повдигнати изрично въпроси, касаещи права по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, нито такива могат да се изведат от изложеното в жалбата. Очевидно се касае за избора на апликанта, гражданин на трета страна, извън Европейския съюз и Европейското икономическо пространство, да влезе в Република България. В случая не се претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи.

Практиката на ЕСПЧ по отношение на такива лица, във връзка с чл. 2, параграф 1 от Протокол 4 към конвенцията, посочва, че "Конвенцията не гарантира правото на чужденец да влезе в дадена държава или да живее в нея и договарящите държави имат право - като въпрос на добре установено международно право и предмет на техни задължения по международното право, включително и по Конвенцията - да контролират влизането, живеенето и експулсирането на чужденци" - така по делото *Sisojeva v. Latvia*, пар 99, както и *Chahal v. UK*, параграф 73. Конвенцията гарантира по чл. 2 от Протокол № 4, право на всеки гражданин, който свободно се намира на територията на дадена държава, да се придвижва свободно и свободно да избира своето местоживее в нея, а в чл. 3, т. 2 предвижда, че никой не може да бъде лишен от правото да влезе на територията на държавата, на която е гражданин. Международният пакт за граждански и политически права, в сила за България от 23.03.1976 г., също гарантира - чл. 12 и 13, правото на всеки, който се намира на законно основание на територията на една държава, да се придвижва свободно в нейните предели, правото да напусне свободно пределите на всяка страна, включително и своята, както и правото, да не може да бъде произволно лишен от правото да влезе в собствената си страна, но не предвижда право на чужденца на влизане и пребиваване в друга държава. Няма акт на Европейския съюз, който да създава право на граждани на трети страни на дългосрочно пребиваване в държава-членка на Европейския съюз. Такова право не е предвидено и в Хартата на основните права на Европейския съюз.

Следователно, няма приложима действаща правна норма, която пряко да създава права на жалбоподателя за пребиваване на територията на страната. Не е регламентирано субективно право, на което да съответства задължение за българската държава да разреши право на дългосрочно пребиваване в страната, поради което основанията за оспорване на процесния отказ за виза не попадат в приложното поле на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, жалбата на основание чл.10а, ал.4 ЗЧРБ е процесуално недопустима.

Разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ съставлява предвиденото в чл. 120, ал. 2 от Конституцията изключение от общата клауза за обжалваемост на актовете на администрацията и пречката осъществяването на търсения съдебен контрол за законосъобразност. В т. 1 от решение № 14 от 04.11.2014 г. по т.д. № 12/2014 г. на Конституционния съд изрично се подчертава, че разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията дава правото на законодателя по изключение при спазване на изискванията за съразмерност, включително задължителните за страната международни стандарти за достъп до съдебна защита, със закон да предвиди необжалваемост пред съд на изрично посочена категория административни актове само, когато това е необходимо за опазване на основите на конституционния ред или

на други особено важни обществени интереси. Доколко регламентираната в чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ забрана за съдебен контрол върху актовете за откази за издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 4 същия закон е целесъобразна и съответства на описаните предпоставки е въпрос, който стои извън обхвата на съдебната проверка.

Воден от горното и на основание чл. 159, т. 1 АПК, Административен съд София - град, I отделение, 21-ви състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалба от 10.05.2024г. от М. Й. против отказ на виза от 19.04.2024г. на Първи секретар Консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция

ПРЕКРАТЯВА съдебното производство по делото.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на оспорване с частна жалба пред Върховен административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

ПРЕПИСИ от определението да се връчат на страните.

СЪДИЯ: